Welke kant op

Ik voel me diep ellendig. Ik kan niet meer. Al die tijd dat Hans met vlagen wegdook en me negeerde, heb ik zo gehoopt op een dag dat we fijn met elkaar konden omgaan. Ik merk dat dit nu niet in de vorm van vriendschap is, maar hij sluit zich niet meer zo ver en lang af voor mij. Hij is opener geworden de laatste tijd. Dat is toch goed? Dat wilde ik toch? En toch geeft het me zo'n diep ellendig gevoel.

Ik heb weer heel wat van me afgeschreven en gehuild. Ik heb afleiding gezocht, maar ik raak mijn diepe verdriet niet kwijt. Het blijft aan en in me hangen en stuwt telkens weer naar boven. Waar drijft dit mij naartoe?

Telkens weer opnieuw ervaar ik, dat ik niet op een "prettige" manier met hem om kan gaan. Het zou moeten kunnen en vroeger heb ik dat ook altijd goed gekund. Ik heb altijd vriendschap gehad met een ex-vriendje als de relatie werd beëindigd. Daar heb ik ervaren, dat ik echt met minder genoegen kan nemen. In mijn hoofd kan ik prima genoegen nemen met dat het prettig is en dat het daardoor aan de oppervlakte blijft. Niets dieps, zoals ik het voel. Maar mijn hart..... Ik word helemaal gek van dat gevoel. Zoals in het ballet van Enra (zie thuispagina) het hartchakra zo wordt weergegeven, zo voel ik dat ook nu. Mijn hartchakra is enorm groot. Te groot en daardoor voelt het overgevoelig. Ik voel dat het heel ver uitreikt. Reikt het uit naar Hans? Is het dat wat ik zo voel? Het vult zich met liefde, maar is dat enkel maar mijn liefde voor hem? Of vloeit er ook liefde van hem in? Ik voel hem wel in mijn hart. Maar ook momenten voelt hij onbereikbaar. Wanneer ontstaat de ellende? Als hij bereikbaar voelt, of als dat niet zo is?

Als ik kijk naar het aardse, zoals dat de afgelopen dagen was, dan begint de ellende iedere keer weer als hij me opeens heel diep, of heel liefdevol aankijkt. Het slaat in als een bom en ik voel het nog vreselijk lang na denderen. Ik moet mezelf beheersen om uit zijn buurt te blijven. Pfff, loop ik hem weer achterna, terwijl ik dat niet wil. Ik probeer me echt tegen te houden, maar soms lopen mijn benen toch richting hem. En als ik dan in zijn buurt kom, dan wil ik in hem kruipen. Niet willen, het is eerder een logische stap. En dan moet ik mezelf beheersen om hem niet aan te raken, want anders..... En dat terwijl ik geen seksuele aantrekking voel voor hem. Ik voel het zo, dat ik één ben met hem en daardoor me fysiek ook één wil maken.

Ik heb dit gevoel altijd gehad met momenten en ik heb daar totaal geen controle over. Ik kon me voorheen wel goed beheersen. Maar ik merk dat met de tijd, dat steeds moeilijker wordt. Ik wist een jaar geleden, dat als hij een stap richting mij zou zetten, dat ik me niet zou kunnen beheersen en hem zou kussen. Maar nu is het al zo erg, dat ik niet meer weet of ik me wel kan beheersen als ik gewoon in zijn buurt kom. Het wordt steeds erger en ik vraag me af, wat ik moet doen. We hebben allebei een relatie. Al heeft het daar totaal niets mee te maken. Dit is van zo'n ander niveau. Maar juist door de relaties ben je wel nog alerter op je zelf, dat je nooit iets doet, wat niet kloppend is. Mijn vriend kent ook deze gevoelens van mij voor Hans. En hij weet ook dat dat echt niet altijd zo is, dat dat met momenten zo is. Maar hij weet ook hoe sterk het in die momenten voelt en dat ik niet weet in hoeverre ik mezelf nog kan beheersen. En dan te bedenken, dat ik een hele grote zelfbeheersing heb.

Ik sta dadelijk voor de keuze; mijn beheersing verliezen (ondanks een groot gevecht), of uit zijn leven verdwijnen. En dat laatste roept dan te veel angst op, dat ik die keuze nu niet kan maken. Maar het wordt maar erger en maar erger. Ik zal ergens eens worden gedwongen om uit zijn leven te stappen, zo lijkt het wel. Maar praktisch gezien, is dat niet makkelijk vanwege de omstandigheden waarin ik hem ken. Neem ik een beslissing om uit

zijn leven te verdwijnen, dan neem ik een beslissing voor de rest van mijn gezin en ik weet dat zij daar niet achter staan.

Ik kan nu mijn ellende uitzitten tot het weer tot rust komt. Maar ik weet dat het iedere keer weer opnieuw komt. En het gebeurt steeds vaker en het wordt steeds feller, steeds ondraaglijker en het duurt steeds langer voordat ik hersteld ben. Als dit zo doorgaat, dan zit ik over een paar jaar constant in dit gevoel, wellicht nog eerder zelfs. En dat terwijl ik juist door Hans' wens veel minder in mijn hoofd met hem bezig ben. Ik kan hem zo goed buiten mijn energieveld houden, ik kan zo goed het piekeren over feitelijkheden laten. Dit waar ik nu over schrijf, dat speelt zich af in mijn hartchakra, in mijn zielsbeleving. Kun je een ziel controleren als zij een kant uitgaat? Zoals ik het nu ervaar, gaat dat niet.

Maar zeg, ik leef mijn leven wel op aarde. Het moet wel aards realiseerbaar blijven. Wat meent mijn ziel wel? Dat ik dit kan? Ik moet, ik kan niet anders. En daarvoor heb ik alweer 3 brieven aan Hans geschreven, die hem niet bereiken. Kan ik hem dit uitleggen, zonder dat het hem de stuipen op het lijf jaagt? Maar moet ik dit alleen oplossen? Ik moest stoppen, maar wanneer stopt hij met mij liefdevol aan te kijken? Niet dat ik wil dat het stopt, dat hij me liefdevol aankijkt, maar ik wil dat onevenwichtige niet meer. Ik wil dat het stopt, dat hij me én diep en liefdevol aankijkt en tegelijk me op afstand houdt, maar me toch in die afstand weer aantrekt door bijvoorbeeld een lolletje. Ik zou zo graag willen, dat hij een beslissing neemt. Hij kan niet een deeltje van mij willen en de rest er niet bij nemen. Ik kan mezelf niet in stukjes hakken en juist de verbinding met hem, zorgt er al ruim 2 ½ jaar voor, dat al mijn deeltjes, die ik niet accepteerde van mezelf, meer en meer zijn geïntegreerd. Ik houd nu van alle deeltjes die ik ben en ik heb me nog nooit zo compleet gevoeld. Dan vraagt hij nu om mezelf weer te delen, want dit deeltje wil hij wel van mij, maar niet dat deel. Wat moet ik? Geef ik mezelf, of geef ik me helemaal niet? En hoe graag heeft hij mij. Heeft hij me graag genoeg om mij volledig te accepteren en lief te hebben, of is dat maar voor een klein deeltje van mij? Daar zou ik graag eens met hem over willen babbelen in alle eerlijkheid. Maar dat is er niet, denk ik dan. Maar dat vul ik nu in, omdat er nooit tijd is en weinig ruimte om dit tot de kern met elkaar te bepraten. En in hoeverre zal hij hier in mee willen gaan. Want voor hem zal het makkelijker zijn, zoals het nu is. Hij heeft dat deeltje van mij wat hem blijkbaar wel bevalt. De rest van mij hoeft hij niets mee, want het moest toch stoppen? Hoe objectief is deze liefde? Hij vond deze liefde niet objectief. Ik ben van mening dat het wel degelijk objectief is, als ik het niet kan om maar een deeltje van mij te geven aan hem. Het is objectiever als ik mezelf in mijn totaliteit geef met ook mijn mindere kantjes (zoals hij dat dan toch wel ervaart, lijkt me). Dat ik van zijn mindere kantjes houdt, ze zie, maar er toch van houdt, is dat niet objectief? Ik vind deze liefde de meest objectieve liefde die er is. Deze liefde haalt het concrete in de mens naar boven. Hoe kan dat niet objectief zijn?

Het loopt vast op dit punt en ik weet, dat een verandering nu niet alleen vanuit mij kan komen. Ik kan niet in deze vorm blijven omgaan met hem, want ik kan niet in deze vorm omgaan met mezelf. Ik kan alleen maar compleet zijn, ik kan en wil mezelf niet meer delen en voor dat andere stuk een rol spelen, zodat ik dat stuk van mij verberg. Juist bij Hans kan ik dit niet, maar ik merk dat het langzaam ook doortrekt naar mijn omgeving en dat vind ik goed. In mijn omgeving is het nog een keuze die ik maak. Ik kies er steeds vaker voor om mezelf te laten zien, zoals ik ben. Bij Hans is dat geen keuze. Het gaat gewoon niet anders. Dwing ik mezelf ondanks dat wel hiertoe, dan loop ik vast en voel me (zwaar) ellendig. Ben ik wel zoals ik ben naar hem, dan komt er een enorme kracht uit mij vrij. Dan LEEF ik! En dat gun ik mezelf volledig. Daarom kan ik niet meer in deze vorm en voel ik me nu diep ellendig. En daar wil en kan ik niet blijven leven, daarvoor houd ik veel te veel van mezelf.

Veel liefs Anna, 29/4/2014